

POVEȘTILE BUNICULUI

Mircea Goga

NICULESCU **kids**

www.cartepedra.ro

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GOGA, MIRCEA

Poveștile bunicului / Mircea Goga ; il. de Iulian Bogaciev. -
București : Editura Niculescu, 2023
ISBN 978-606-38-0900-2

I. Bogaciev, Iulian (il.)

821.135.1

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

© Editura NICULESCU, 2023

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Anca Natalia Florea

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Ilustrații interior și copertă: Iulian Bogaciev

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0900-2

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU. Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Mircea Goga

POVEȘTILE BUNICULUI

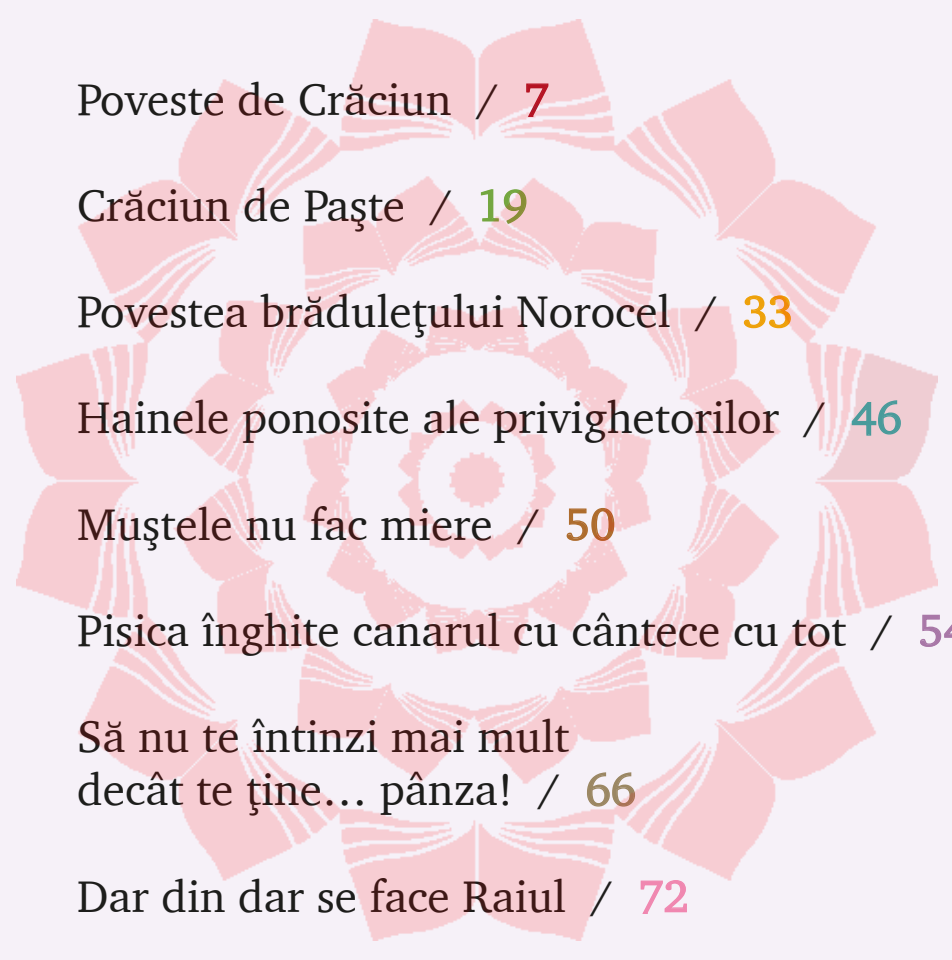
Ilustrații de Iulian Bogaciev

NICULESCU **kids**

Cuprins

Poveste de Crăciun / 7

Crăciun de Paște / 19

Povestea brăduțului Norocel / 33

Hainele ponosite ale privighetorilor / 46

Muștele nu fac miere / 50

Pisica înghite canarul cu cântece cu tot / 54

Să nu te întinzi mai mult
decât te ține... pânda! / 66

Dar din dar se face Raiul / 72

Prințesa Cumințenie / 75

Moș Timp și Malva cea Rea / 80

Poveste de Crăciun

Ca în fiecare an, iarna poposi și în orașelul lui Ștefan. De cele mai multe ori însă, miracolele îi erau zădărnicate prin aceste părți: până și bruma de zăpadă agonisită de peisaj se topea cât ai clipi din ochi. În decembrie, chiar în ajunul Crăciunului, Vântul abia luase de aici o scrisoare cu destinația Polul Nord, că ea se și afla pe tava cea mare de argint din Palatul de Cleștar al lui Moș Crăciun.

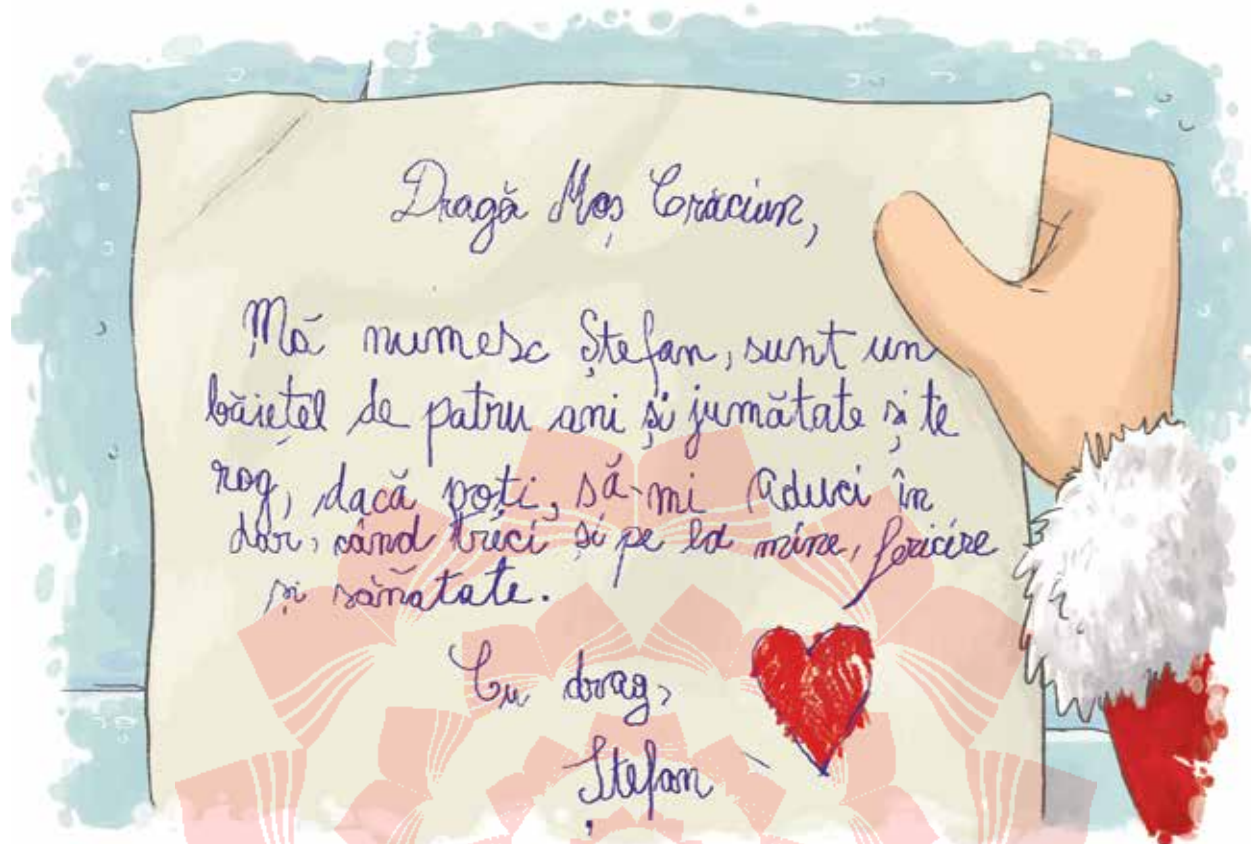
Moșul luă scrisoarea, o cântări bine și, satisfăcut, zâmbi în barbă. O scrisoare grea era un semn că acel copil care o trimisese făcuse poze multe și nu prea merita să primească daruri. Răvașul de față, însă, era ușor ca un fulg de nea...

— De mult n-am mai ținut în mâini o scrisoare atât de ușoară, spuse Moșul.

Era foarte curios să vadă ce îi cerea copilul acela atât de cuminte, căruia, vedeți bine, nimic nu i se putea refuza. Deschise, așadar, plicul, luă scrisoarea și începu s-o citească:

— Măi, să fie! rămase descumpănit Moș Crăciun. Nici pomeneală de bomboane, de prăjiturile, de cozonaci, de mașinuțe, de jucării, de hăinuțe și de pantofiori!

Ștefan își dorea ceea ce niciun alt copil nu-i mai ceruse vreodată: fericire și sănătate. La așa ceva chiar nu se așteptase Moșul... Acesta sună clopoțelul ca să se adune pe dată, în sala cea mare a Palatului de Cleștar, toată suflarea din Tărâmul Magic: piticii și spiridușii, gnomii, elfii și renii. Toți erau curioși și nerăbdători să audă ce avea să li se spună într-un moment atât de fierbinte, cum era ajunul Crăciunului, tocmai când fiecare era ocupat până peste cap cu pregătirile pentru plecarea la drum a Moșului.

Le citi scrisoarea și așteptă să vadă ce aveau de zis.

— Bine-bine, îngăimă cu nedumerire și îngrijare, spărgând gheața, piticii bucătari și patiseri. Dar pentru cine am pregătit noi atâtea bomboane, prăjiturile și atâtia cozonaci?

— Vai! Începu a-și frânge mâinile Gnomul Meșterică. Pentru cine am fabricat noi atâtea jucării și mașinuțe?

— Aoleu! se plânseră și piticii croitori și pantofari. Pentru cine am croit și am cusut așa de multe hăinuțe și am confecționat pantofiorii?

— Și de unde, se întrebară ca la un semn, în cor, plini de neliniște, toți supușii Tărâmului Magic, de unde să scoatem noi acum fericire și sănătate? Suntem în chiar ajunul Crăciunului. Ce ne facem? Ce ne facem?

Un întreg concert de lamentări pe trei voci, nu alta.

— Și apoi, ce mai e și fericirea asta? Și ce este sănătatea? se întrebă nedumerit Spiridușul Necopt.

— Ei, și tu! Fericirea e când nu ești nefericit, iar sănătatea e când nu ești bolnav, îl repezi cu un aer doct Spiridușul Lucrurilor-simple-ca-„bună-ziua”.

Vocea Moșului se înalță autoritară:

— De când e lumea lume și de când îmi scriu copiii ce să le aduc în dar, nu mi-a cerut încă nimeni fericire și sănătate, iar pe astea se pare că le vrea tocmai cel mai cuminte copil din lume, pe care nu-l pot refuza nici în ruptul capului. Ce mă fac?

— Ce ne facem? se văitară toți cu mic cu mare, iar tânguirea lor se auzi până afară, hăt departe, în imensitatea Universului.

Deodată, Vântul lovi în obloanele încăperii celei mari, unde se adunaseră cei care pregăteau de mii de ani bucuria Noptii celei Sfinte. Zgomotul îi făcu pe toți să-și întoarcă privirile spre ferestre. Din armonia celestă vocile cristaline ale fulgilor de nea pătrunseră până la ei:

— V-am auzit, fără să vrem, de afară. Am putea noi, în numele vostru, bineînțeles, să-i ducem lui Ștefan fericirea. Când ne va vedea ningând și acoperind orașelul cu o hlamidă de nea, cu siguranță se va repezi să-și ia paltonașul, căciulița, fulărelul, mănușile, cizmulile și, mai ales, săniuța și va ieși în natură, să se bucure de priveliște. Apoi va porni cu părinții spre derdeluș și acolo să te ții bine... Toți copiii, ba chiar toți adulții, într-o hărmălaie cum n-a mai fost vreodată, se vor bate cu bulgări de nea, vor face oameni de zăpadă, se vor da cu săniuțele, vor patina, se vor plimba, vor râde și vor fi din cale-afară de veseli. Nu-i oare aceasta cea mai mare fericire de Crăciun pentru un copil care nu cere nici dulciuri, nici jucării și nici hăinuțe? Iar, dacă la întoarcerea acasă, sub bradul împodobit, găsește totuși și dulciuri, jucării și hăinuțe, ei, bine, atunci fericirea este cum nu se poate mai mare!

— Că bine mai grăirăți, fulgilor de nea! rostiră în cor piticii, spiridușii, gnomii, elfii și Moșul, cărora părea că le mai veni sufletul la loc. Chiar așa!

— Bine-bine, interveni Piticul Prevăzător. Asta este doar fericirea. Însă cu sănătatea ce ne facem?

— Dar dacă, mâncând bomboane, prăjituri și cozonaci, o să-l doară cumva burtica pe micuțul nostru Ștefan? se sperie dintr-odată Elful Vrăcilă.

— Și dacă, jucându-se cu vreuna dintre jucării, se va lovi și se va răni, ba poate că va și sângera? suspină Gnomul Așa-nu-se-mai-poate.

— Și dacă hăinuțele sau pantofiorii îl vor strânge pe bietul copilaș, astfel încât acesta să se simtă rău? se îngrozi Spiridușul Totul-se-rezolvă-până-la-urmă, șeful biroului de reclamații venite din partea copiilor nemulțumiți care nu primiră cadou exact ceea ce își doriseră...

— Și, în plus, completă Moșul ideea, dacă la derdeluș, dându-se cu săniuța, va transpira și va răci? S-a dus pe copcă sănătatea. Și fericirea odată cu ea...

— Mu-mu! se zbârliră renii a încuviințare.

Piticul Zise-cât-nu-gândească și Piticul Cusurgiu se abținură, de data asta, să mai zică ceva.

Fulgilor de nea le pieri glasul. La asta nu se gândiseră. La urma urmei, nu te poți gândi chiar la toate. Se făcu o liniște mare.

Deodată, prin fereastră, pe o rază se pogorî un înger. Aripile lui fâlfâiau domol. Sala cea mare se umplu de un miros îmbătător de flori:

— Miresmele Raiului, îngânără într-un suflet cu toții.

Asistența rămase fără grai. Îngerul îi privi cu îngăduință pentru mirarea lor și-i dojeni cu blândețe:

— Ați uitat de noi. Doar e Noaptea Sfântă a nașterii Fiului Domnului. Nu v-am dat oare întotdeauna o mână de ajutor? Dumnezeu v-a auzit pasul și m-a trimis în mijlocul vostru. Eu sunt acela care îl va păzi pe micuțul Ștefan în toată vremea: la săniuș, ca nu cumva să se dezbrace și să răcească, la întoarcerea acasă, ca să nu mănânce prea multe dulciuri și să-l doară burta, ca să nu se lovească atunci când se joacă cu jucăriile primite și ca să se îmbrace cu hăinuțele și cu pantofiorii potriviți, cât să se simtă în largul lui. În felul acesta Ștefan cel cuminte va primi tot ceea ce a cerut.

Un strigăt de bucurie și de ușurare, izbucnit din toate piepturile, invadează încăperea.

Bradul din sala cu oglinzi a Palatului de Cleștar se cutremură până la steluța cea de sus, iar globurile, ghirlandele și beteala din crengi, intrate în vibrație, stârniră o tulburare de care se umplu Noaptea cea Mare până la Lună.

— Până la Lună? Vai și iar vai...

O undă de îngrijorare le străbătu fețele tuturor. Luați cu vorba, nu băgară de seamă că Timpul tăcea și trecea, iar, pe neobservate, întunericul învăluise Tărâmul Oamenilor.

Toată adunarea se puse în mișcare. Pitecii bucătari și patiseri isprăviră de făcut pachetelele cu cozonaci și cu bomboane și prăjituri delicioase. Spiridușii îngărmădiră în sanie mașinuțe și jucării care mai de care mai năstrușnice, împăturiră cu grijă hăinuțele și aranjară pantofiorii în sacul mult așteptat. Piticul Surugiu îi hrănise, îi țeșălase și îi echipase din vreme cu clopoței pe renii Moșului, așa că acum îi înhămă la sanie, luă biciul în mână și se așeză la locul lui.

Moșul încuviință plecarea și, în pocnetul puternic de bici și în uralele locuitorilor Tărâmului Magic, echipajul porni

la drum printre stele, pe lângă Luna plină, în muzica sferelor discret acompaniată de clinchetul de clopoței și de şuierul Vântului. Îndemnurile la zor umplură cerul Noptii Noptilor.

